

2

Jag måste föreställa mig hur det var för henne den våren, en av dagarna innan allt hände. Hon var mitt i livet, hon gick rakt in i alla rum och alla situationer. Kropparna omkring henne var en vänlig skog, hon tog sig lätt fram bland alla, hon kunde prata med vem som helst. Hon hade långt hår, alltid, men när vi hade blivit ett par klippte hon det kort och färgade det mörkare. Varje natt sov hon på sidan, med ena handen under kinden. Jag låg bakom henne, vi sov nakna, jag höll armarna om henne, hon kände min varma framsida mot sin rygg. Om nätterna var det bara vi två, på morgnarna vaknade vi på var sin sida av sängen. Hon väcktes av mig, eller av barnen. Rummen var ljusa, rösterna milda. Längre fanns det inget annat sätt att minnas detta på, som en oväntad och oförtjänt lycka. Vi brukade sitta tillsammans kring ett ovalt bord, dansk design, det var gjort av stål och hade vit laminatskiva. Bordet var alldeles för dyrt för oss den lördagen vi köpte det, men vi vande oss, skulden växte och vi tänkte inte på den. Vi satt vid det bordet morgon och kväll, barnen gjorde sina läxor där. Senare blev bordet alldeles för stort. Det var hon som fick det, och det nya kök som hon placerade det i var mindre. Till slut sålde hon det, och nu står det hos någon annan: bordet har fått nytt liv, som allt annat vi brukade dela.

Hon cyklade under ljusa trädkronor. Hon andades med öppen mun. Hon sprang i trapporna varje gång hon skulle upp, och det skulle hon ofta. Hon tog aldrig hissen, hon tyckte inte om att stå stilla. Den här morgonen höll hon föredrag för de anställda på ett av departementen. Det gick bra, hon kände att hon hade dem med sig (deras ansikten: de sträckte sig mot henne som när gröna växter vaknar mot ljuset). Efteråt ville kommunikationsdirektören göra en ny överenskommelse med henne. De enades om att mejla varandra, flera kom och tackade henne för föredraget. Och så, på vägen ut, var det en man som fick henne att stanna upp, hon förstod inte varför. Hon stod och väntade på honom, han arbetade sig fram bland de församlade medan han såg på henne, höll fast henne med blicken. Hans ögon, det fanns något i dem, något mildt och påfluget, självsäkert och sökande, hon visste inte. Inte ens när allt var över förstod hon vad det hade varit, hon kunde inte förklara det för sig själv, och i varje fall inte för mig.

Han var lång och lätt att få syn på, men inte bara för att han var lång. Hans ansikte var långsmalt, ögonen var en aning sneda, han hade små ärr i huden, hade kanske haft finnar som tonåring. Han var inte särskilt snygg, det måste vara tillåtet att säga, även för mig som inte precis var någon objektiv betraktare. Men det fanns något förföriskt och obestämt i blicken, eller i leendet, eller i hans sätt att skaka på huvudet. Hon stod och väntade på att han skulle komma fram till henne, och han log medan han närmade sig, tog sig målmedvetet fram bland de andra som var på väg ut ur rummet. Hon blev varm, hon visste inte varför. Strax efteråt stod de och såg på varandra, och hon hoppades att hennes ansikte uttryckte ett slags humoristisk för-

väntan: vad hade han kommit för att säga? Hennes ansikte skulle tala om för honom att hon hade blivit uppehållen, och att hon var osäker på vad han ville henne, men att hon förhöll sig nyktert välvillig till vad det nu var. Han började prata. Något om folkhälsoperspektivet, just det som intresserade henne mest. Han sa något som hon själv kunde ha sagt, men han sa det lite bättre, tyckte hon. Eller? Det han sa verkade lite vrickat, som om han ansträngde sig att följa hennes perspektiv men inte kunde det, eftersom han inte förmådde släppa sitt eget. Det sista är en övertolkning, det behöver ingen tala om för mig, det begriper jag ju själv. Tvärtom: hon upplevde det han sa som berikande, befriande. Han gjorde henne sällskap ut, följde henne nerför alla trapporna. De gick bort till hennes cykel, och de fortsatte att prata medan hon låste upp den och gjorde sig beredd att åka i väg.

Efteråt cyklade hon sakta genom stan, hon skulle till kontoret men gjorde sig ingen brådska. Allt ville visa upp sig för henne den förmiddagen, lindarna eller lönnarna, hon brydde sig inte om vad det var för slags träd, en skata vippade fint med stjärten, ljusgröna löv rörde sig i en annars omärklig vind. Hon tyckte om sig själv. Hon tyckte om sig själv och sitt liv. Allt som levde öppnade sig för henne var hon än befann sig.

Hon var inte rädd för något.

En gång hade hon varit en ung flicka, och nu hade hon blivit en vuxen kvinna. Hon var tjugofem när hon lärde känna mig, det var länge sedan nu, och jag var bara några år äldre än hon.

Jag kallade henne Timmy. Hon hette något annat, ett vanligt kvinnonamn, hon var inte särskilt förtjust i det själv. Och

en kväll, någon av de första månaderna sedan hon och jag hade blivit ett kärlekspar, låg vi i sängen i hennes gamla lägenhet och såg på Benjamin Syrsa på tv. Egentligen såg vi inte på någonting, vi hade legat i sängen i flera timmar, vi hade stigit upp och ätit och gått och lagt oss igen, vi hade varit upptagna av varandra så länge, med vad våra kroppar kunde få tillsammans, och nu behövde vi en paus. Vi drack vatten, jag bläddrade mig fram bland kanalerna, förbi en gammal Disneyfilm, hon bad mig stanna och backa tillbaka till den. Vi såg på den och blev båda rörda, men det var bara jag som grät. Jag hade ett litet barn som jag inte var tillsammans med den dagen, inte på hela veckan, eftersom jag hellre ville vara där, i sängen tillsammans med henne. Det var skälet till att jag grät, förstod hon. Men hon låtsades tro att jag blev rörd över filmen, och efteråt berättade hon att hon alltid hade tyckt mer om Benjamin än Pinocchio, mer än Piff och Puff, mer än Dumbo, till och med. Hon hade identifierat sig med Benjamin Syrsa, eller Timmy som vi kallade honom, eftersom han alltid försökte göra det bästa av allting, han tog paraplyet och gick, och han sjöng uppriktigt och hoppfullt, även om det mörknade omkring honom och han inte visste var han befann sig.

– Det är ju du, sa jag. Det är du som är Timmy. Det är ju du som alltid vill göra allting rätt, och som aldrig upphör att försöka klara det du vill.

Jag beundrade henne redan den gången, det var mitt sätt att älska henne. Det förstod hon inte förrän senare, och länge var hon överväldigad av hur fantastisk hon verkade i mina ögon. Hon svarade att hon aldrig hade tänkt på sig själv som gräs-hoppa, och jag lyckades få ur mig en förälskad lustighet om att

jag gillade hennes sätt att gnida sina bakben mot mina. Det betydde i och för sig ingenting, det var inte ens roligt, och hon såg att jag ångrade mig, att jag blev pinsamt berörd, att jag inte var van att säga sådant. Hon gjorde mig friare än jag hade varit förut, förstod hon, och det gjorde henne rörd, eller förälskad, om det nu är någon skillnad på det ena och det andra. Efter den kvällen började jag kalla henne Timmy. Det fastnade, blev mer än ett smeknamn, det blev hennes namn, det hon kallade sig. Många av våra vänner började också kalla henne Timmy, kollegerna också, när hon började arbeta.

Hon satt på sitt kontor i skenet från skärmen. Hon gick igenom en rapport. Hon hade arbetat länge med den, och i dag gick det lättare. Hon var koncentrerad, lät bli att se på något annat, lät bli att öppna mejl eller kolla nyheter på nätet. Utanför fönstret såg hon ner på lekplatsen vid en förskola. Hon såg på barnen som lekte i sandlådan, men hon fortsatte att tänka på rapporten. Hon var osäker på några av tabellerna, siffrorna stämde inte. Hon sparkade av sig skorna under bordet, gned de nakna fötterna mot varandra. Hon strök sig över nacken, det liknade en smekning. Hon förde in den andra handen under skjortan och kände på magen, lät handen röra sig upp till bh:n, fingrade lite på det ena bh-bandet.

Telefonen ringde, hon gjorde handen fri och lyfte luren. Det var en kollega som var hemma med sjukt barn, han ringde för att fråga om hon kunde skicka honom ett dokument. Hon letade sig fram till dokumentet och skickade det till honom. Hon fortsatte där hon hade blivit avbruten. Hon tänkte på midagen, på mig. Hon tänkte på folkhälsoperspektivet, och på

cykling, om det var tillräckligt torrt i skogen för att cykla där till helgen. Hon ville göra det ensam, eller tillsammans med barnen. Helst ensam, hon ville cykla fort, pressa sig. Hon tänkte att det bara var tisdag. Hon såg på klockan. Hon hade arbetat koncentrerat i en timme. Hon funderade på att gå och kissa men bestämde sig för att fortsätta utan avbrott fram till lunch. Hon skulle be Kjersti läsa igenom delar av rapporten. Hon ändrade sig, hon ville helst klara det själv. Hon var ambitiös och rädd för att bli betraktad som svag och osäker. Hon såg en skugga röra sig över skärmen: utanför fönstret kom en tung kråka flaxande, den flög i riktning mot trädet vid förskolan. Den landade på en smal gren, satt där och gungade. Hon tänkte prata med Kjersti senare. Men först skulle hon försöka lite till. Kråkan flyttade sig till en tjockare gren, den spärrade ut fjädrarna och satt med huvudet på sned; den iakttog ett par av barnen, de var små, knappt två år gamla och satt alldeles stilla i sandlådan, med var sin spade fast utan att gräva, det hade de inte lärt sig än.

Hon sträckte på sig, länge, med armarna i luften. Skjortan gled upp och magen blev bar. Hon tänkte på mannen som hon hade pratat med tidigare på dagen. Hon var ganska säker på att han hade försökt flörta med henne. Hon hade inte varit flörtigt tillbaka, men hon hade varit trevlig och öppen, det måste han ha märkt. Hon hade tyckt om att prata med honom. Hon hade tyckt om hans händer. Hon såg dem framför sig, på sina egna låar, ganska grova manshänder mot den ljusa släta huden. Hon tyckte om sina låar, nu tyckte hon om dem, tidigare hade hon inte tyckt om dem, absolut inte, de hade varit så tunna, men sedan hon hade börjat springa blev låren starkare, muskulösa.

Hon kunde känna musklerna på insidan av låren även om hon satt stilla. Hon tänkte att i kväll skulle hon berätta för mig om den där mannen som började prata med henne efter föredraget. Jag skulle säkert tycka om det. Och hon tyckte om det som hände mellan oss när hon berättade för mig om andra män som hon hade sett på, eller som hade sett på henne. Hon visste att jag tyckte om att höra det. Hon förstod inte varför, men det var inte så viktigt, hon behövde inte problematisera allt.

Hon reste sig och gick ut i korridoren. Hon hade glömt att hon var barfota, hon gick in igen och stack ner fötterna i skorna. Hon gick till Kjersti, som hade hjälpt henne tidigare. Dörren stod öppen och rummet var tomt, men skärmen lyste fortfarande. Hon kunde gå och kissa, kanske skulle Kjersti ha kommit tillbaka under tiden. Det var tyst i korridoren, många var på sammanträden på annat håll. Hon gick förbi receptionen, hälsade på henne som satt där, en vikarie. Hon undrade om hon skulle stanna och säga något, men ville inte förlora koncentrationen. Hon gick in på toaletten och låste dörren, blev stående framför spegeln. Hon kände sig väl till mods, även om håret var aningen för långt. Hon måste göra något åt det, klippa det kort och färga det. Hon borde kanske börja sminka sig. Lite eyeliner kunde inte skada, jag skulle inte tycka om det, men säkert vänja mig vid det så småningom. Hon satte sig ner, hörde ljudet av kisset som skvalade ner i vattnet. Glädjen i det. Glädjen i att kissa häftigt, glädjen i att torka sig eftertänksamt och sakta, glädjen i att klä på sig igen, ta på sig allt som ett barn på morgonen, och sedan tvätta händerna. Tvätta händerna och lukta på dem, svagt parfymrad tvål och fuktig hud.

Hon var på väg ut, men ändrade sig och gick tillbaka till spegeln. Hon studerade sitt eget ansikte medan hon förde ner handen i byxorna. Det blev för trångt, hon knäppte upp byxorna och drog ner dem. Hon kände på sig själv, förde ner två fingrar till det glatta, det som hörde till insidan av kroppen. Det var svårt att komma åt med byxorna nere vid knäna, men hon tyckte om det också, att det var trångt och besvärligt. Hon rörde på fingertopparna och såg på sig själv i spegeln. En lätt rodnad längst uppe på kinden. Hon tänkte på rapporten. Hon tänkte på om hon hade kunnat komma medan hon stod där framför spegeln på jobbet och rörde vid sig själv. Antagligen inte. Det måste till något speciellt för det. Enstaka otydliga bilder dök upp och bleknade igen, nakna kroppar.

Kan det ha varit så? Nej, jag går för långt, allt pekar tillbaka på mig själv, min repertoar, mitt envisa register, och inte på henne. Alltså var det så här: Hon gick som hastigast på toa, tänkte bara på rapporten, kastade en blick på sitt ansikte i spegeln medan hon tvättade händerna. Hon hade trott att något i ansiktet skulle se annorlunda ut, men visste inte varför. Någon gick förbi ute i korridoren, hon stod kvar en stund och väntade på att stegen skulle försvinna. Det blev tyst.

Hon visste vad som behövdes, plötsligt, hon såg det klart framför sig, öppnade dörren och gick raskt genom korridoren. Kjerstis rum var fortfarande tomt, lika bra det, hon gick in till sig själv och började arbeta innan hon hade satt sig ner. Hon skulle skriva ut hela rapporten och gå igenom den en gång till. Premisserna var oklart formulerade och hade varit det ända från början. Hon gick bort till skrivaren och hoppades att hon inte

skulle möta någon på vägen. Korridoren var tom, skrivaren susade, papperen kom varma och vänliga rakt in i hennes hand. Hon fick lust att sjunga. Men hon sjöng nästan aldrig, inte sedan barnen hade blivit stora. Hon fick lust att springa fort, såg sig själv sprinta uppför en lång brant trappa och högst upp på trappan fanns det ingenting. Hon sprang ända upp, men ville inte vända om, det var som en bild i en film, i en dröm, i en film som ville likna en dröm. Korridoren var lång och tom, ljuden av stegen följde efter henne, hon vred på huvudet för att kontrollera att hon var ensam. Hon satte sig i rummet med papperen i knäet. Hon sparkade av sig skorna, sköt stolen bakåt och satte upp fötterna på bordet. Hon hade stora fötter, hon tyckte om det, tyckte om att gå barfota, tyckte om att sitta och spreta med tårna.

Hon var hungrig, och det var en timme till lunch, hon åt ett äpple. Gnagde sig in till kärnhuset och lade ifrån sig det i fönsternischen. Där låg redan två torra äppelskrottar, hemma hade hon inte kunnat lägga ifrån sig något sådant på fönsterkarmen, men här tyckte hon om det. Hon tillät sig att stöka till, befria sig själv från mina krav om hur prydligt det skulle vara på bänkar och bord. Hon hörde röster i korridoren, kollegerna som hade varit på sammanträden kom tillbaka. Hon lyssnade på stegen, hörde ljud från väskor och jackor, fragment av samtal ner genom korridoren, hon kände igen rösterna.

Hon satte ner fötterna på golvet och drog stolen närmare skärmen. Hon öppnade dokumentet igen och började föra in rättelserna hon tidigare hade gjort för hand. Hon motstod lusten att hälsa på dem som gick förbi, ville inte prata nu. Hon

satt så att de skulle se att hon arbetade. Hon koncentrerade sig på att se koncentrerad ut, därmed tappade hon koncentrationen. Hon fick lust att ge upp. Hon fick lust att gå ut i friska luften. Hon fick lust att googla på honom som hon hade pratat med tidigare på dagen. Hon reste sig och gick ut i korridoren, bort till Kjerstis rum. Hon var fortfarande inte där. Hon kom på att Kjersti hade berättat att hon skulle till doktorn. Hon gick tillbaka till sitt eget rum igen, hon hade bestämt sig för att ta en paus, och det första hon gjorde var att kolla e-posten. Hon sa inte e-post, hon sa mejl, som alla andra, det var jag som alltid sa e-post, det var jag som ville att hon skulle säga e-post i stället för mejl, men det kunde hon inte förmå sig till. Alla sa mejl, så varför inte hon? Hon trodde på det pragmatiska alternativet där jag valde det besvärligaste. Alltså kollade hon mejlen, och där fanns det inte mycket, förutom e-post från mig.

Jag skrev att jag tänkte på henne, att jag tänkte på det vi hade gjort för några timmar sedan. Det hade hon glömt, och nu såg hon det framför sig, hon hade stått på alla fyra, stödd på armbågarna och knäna, och jag hade tagit hårt i henne på ett sätt som hon tyckte om. Jag hade hållit om hennes höfter, lite senare kände hon min hand i nacken, jag pressade ner hennes ansikte i madrassen. Hon mindes sin egen röst, hur hon ropade in i kudden. Hon tyckte om att höra sig själv ropa. Jag tog henne, hon lät sig tas, hon ropade. Hon tyckte om att tänka på det så, att hon blev tagen. Strax innan hade vi sett oss själva i spegeln, de två kropparna, den ena ovanpå den andra, den ena som gjorde något med den andra, den andra som lät det ske. Hon kände det i underlivet när hon tänkte på det, en dov värk.

Hon svarade mig kort och kärleksfullt och liksom i samma anda som jag hade skrivit till henne. Det var så vi brukade skriva till varandra. Hon tittade ut på lekplatsen, en av de små varelserna vände sig mot henne, kikade upp mot himlen, kanske, men det kändes som om blicken letade sig fram till hennes fönster. Jag hade sagt att jag kunde tänka mig fler barn. Hon ville inte det, absolut inte, det var en passerad fas, sedan länge. Vi hade två barn tillsammans och dessutom min dotter från första äktenskapet, det fick räcka. Hon ville arbeta mer. Hon ville träna mer, hon ville löpa, cykla, lära sig klättra. Hon ville företa sig allt som fanns för en som är vuxen och som inte längre måste ta hand om småbarn.

De övriga mejlen var en kallelse till ett möte i huset, dessutom flera inlägg i en diskussion om Helsedirektoratets intranät. Hon undrade om hon skulle svara på det sista inlägget men raderade det i stället. Glädjen i att göra sig av med små problem. Hon skickade ett mejl till Kjersti och frågade, i den sorglösa ton de brukade använda till varandra, om hon kunde vara snäll och hjälpa henne med att gå igenom tabellerna i problemrapporten. Hon hade arbetat så länge med den att den hade blivit en personlighet. En besvärlig typ, den utvecklades inte som hon ville, alltid fanns det något fel med den. Hon hade pratat så mycket om den att jag ofta frågade hur det stod till med den: *Är allt bra med rapporten?*

Vi pratade om jobbet, ofta, särskilt om hennes jobb. Hon hade vant sig vid att dela allt med mig. Eller nästan allt: konflikter och förhandlingar, små irritationer, men också allt det som hon tyckte var intressant eller roligt eller uppmuntrande.

Hon fann sig väl tillrätta, hon visste det själv, hon ville vara en som fann sig väl tillrätta, det var inte svårt för henne.

Hon kollade nyheter på nätet, fördjupade sig sorglöst i allt som dök upp. Så kom det ett nytt mejl, hon öppnade det, hon kände inte igen namnet meddetsamma, inte förrän hon började läsa. Han sa tack för nyss, han skrev fint och varmt om hennes föredrag, hon kände igen hans röst, välviljan, intresset, charmen, eller vad det var. Ett slags förbehållsam charm måste det ha varit, för under allt han skrev, som var berömmande och positivt, kände hon något annat. Han föll inte på knä. Hon kände ett lätt motstånd, en viss spänst i anslaget. Och det triggade henne. Eller kanske var han bara självupptagen, för han skrev mest om det han själv tänkte, och kände sig uppenbarligen säker på att det var intressant för henne. Och så skrev han att de kanske kunde samarbeta, att departementet hade ett projekt på gång som han gärna ville ha henne med i. En smula motvilligt blev hon smickrad, av det också, även om hon inte hade vare sig tid eller lust att delta i fler projekt. Till sist skrev han, *by the way*, att de bodde alldeles i närheten av varandra. Han hade känt igen henne när hon stod i talarstolen, men han hade inte vetat var han hade sett henne förut. Men det var alltså därför, de var nästan grannar. Hon joggade kanske, hon också? Det var han nästan säker på att hon gjorde, skrev han. Han var ganska säker på att han hade sett henne jogga.

Alltså hade han sökt på hennes namn för att ta reda på var hon bodde, kanske precis samtidigt som hon hade funderat på samma sak när det gällde honom. Han hade hittat adressen, men inte bara det. Han måste ha sett henne tidigare, han hade sett

hennes springa. Kunde han märka på hennes kropp att hon brukade springa?

Han skrev jogga, vem använde det ordet numera? Det var nittiotal, åttiotal, lite awkward. Det påminde om hans glasögon, det bruna glaset i dem. Hon sökte på hans namn och blev överraskad: han var äldre än hon trodde. Han bodde inte långt bort, hon visste precis vilket hus det var, hon hade sprungit förbi många gånger. Hon försökte tänka på om hon hade sett honom tidigare. Hon såg på bilderna av honom och kände igen något som hade gjort intryck på henne. Något som såg lite ömtåligt ut. Själsäkerhet, men med ett slags spricka i sig. Hon hittade flera bilder, en av dem var från departementets hemsida, en annan från en intervju i en facktidskrift. Och så hittade hon bilder från en idrottsförenings hemsida.

Han var skidtränare.

Hon satt där och såg ut i tomma luften och tänkte att det ville hon också bli.

Hon blev skrämmd när Kjersti plötsligt stod bakom henne, hon hade inte hört henne komma.

– Vilket ansikte.

Hon ville stänga sidan, men det kunde hon inte, det skulle vara så iögonfallande, som om hon hade hemligheter. I stället svängde hon runt och såg på Kjersti, drog till sig hennes blick för att hon inte skulle fortsätta att titta på skärmen.

– Du skrämmer mig när du kommer smygande.

– Martin säger att jag klampar som en häst.

– Han känner dig ju.

– Jag vet inte det. Vi har så många trappor hemma, det är därför. Han säger att jag låter som en val också.

– Han tycker säkert om dig ändå.

– Nej, det tror jag faktiskt inte. Han står ut och väntar på att något ska hända. Varenda gång jag går till doktorn hoppas han att det ska vara något allvarligt. Han vill hellre bli änkeman än att skilja sig, han är så fåfäng. Men du har en man som är förälskad i dig, det är lätt att se. Och ändå ser du på honom där?

– Han vill ha med mig i ett projekt under ledning av Hälsa och social.

– Ett *projekt*. Säger alla det nu?

– Det är fullständigt oskyldigt, Kjersti. Det är ett jobb-intresse.

– Och det tror du på.

– Kjersti, jag behöver hjälp.

– Är det din rapport som plågar dig så?

– Jag tror det är fel i tabellerna.

– Kan du inte bara skicka tillbaka dem till den som gjorde dem?

– Jag är ansvarig för rapporten. Jag undrar om premisserna är fel.

– Visa mig dina fel då.

Kjersti drog fram besöksstolen till skärmen och satte sig intill henne. De satt ofta bredvid varandra och arbetade. Hemma berättade hon för mig om Kjersti, om hennes segelbåt, om äktenskapet, de dåliga skämten, plikttroheten, hur hon hängde upp sig på detaljer. Och för Kjersti berättade hon om mig. Det måste hon ha gjort, jag vet inte vad, men jag trodde att hon berättade om sitt lyckliga äktenskap. Det gjorde hon säkert också. Vi var stolta över vårt äktenskap, både hon och jag, som när man har

fått barn och man är ute och promenerar med det och visar upp det för hela världen, som om ingen annan har upplevt en sådan lycka.

Hon stängde sidorna hon hade varit inne på, hon stängde mejlboxen också och återgick till rapporten. Resten av dagen satt hon och arbetade tillsammans med Kjersti. Hon gav sig i väg hem lite senare än hon hade tänkt, men hon visste att jag var hemma. Hon skickade ändå ett sms, berättade att hon var på väg hem.

Och att hon älskade mig. Det måste hon ha sagt, brukade vi inte det? Hon minns det inte tydligt. Den hon var tillsammans med mig finns i alla fall inte längre. Den jag var tillsammans med henne finns inte heller. En gång fanns vi, vi levde ihop, och nu är det livet slut och hon har redan glömt vilka vi var. Hon är utom räckhåll för det som hände, jag också. Ingen kan längre veta hur hon och jag brukade prata med varandra. Vem var hon tillsammans med mig? Hon minns min blick på henne. Varje gång hon gick genom rummet satt jag och såg på henne. Det hände också att hon satt och såg på mig, inte så länge åt gången, och inte så ofta. Men hon minns att våra blickar möttes, utan att något skulle hända, utan att något skulle bli sagt. Vad var det våra blickar sa? Att vi var nöjda med varandra, med vårt liv, att det hade gått bra. Vi hade hittat varandra, vi hade byggt upp ett liv tillsammans, och hon tyckte om den hon själv var tillsammans med mig.

Hon såg på mig med hemvan och förfärande ömhet. Den var inte så förfärande för mig, och inte för henne heller, inte då. Det var först senare hon kom att betrakta den ömhet som vi

visade varandra som något vi utväxlade, bytte mellan varandra, betalade den andras närvaro med.

Där fanns han, i de rummen, han som var hennes man, han som brukade följa henne med blicken när hon gick genom rummet. Nu minns hon inte mitt ansikte, kan inte återkalla det, förutom de gånger vi råkar träffas. Hon minns inte hur mitt ansikte följde henne, hur uppmärksam och öppen jag var. Hon vet att det måste ha varit så, att hon blev betraktad, välvilligt, helt öppet, beundrande, förälskat. Men hon kommer inte ihåg hur det var att leva inför den blicken, det ansiktet.

Hon cyklade hemåt i eftermiddagstrafiken. Hon brukade cykla så fort hon kunde, delvis för träningens skull och dessutom för att hon inte tålde att någon cyklade om henne. Men också för att hon gladdes åt att komma hem. Fast inte i dag. Hon såg på sina händer, på styrstången, på fötterna på pedalerna, och på den fläckiga asfalten under däcken. Hon hade inte bråttom. Hon kom hem, steg av cykeln och ledde den genom grinden. Ställde ifrån sig cykeln och låste den, gick i sakta mak över gruset. Någonting tog emot. Cykelväskan i hennes hand var full med papper, hon hade tagit med sig en utskrift och tänkte titta på den under kvällen, hålla den varm till i morgon, för att inte glömma det hon hade kommit underfund med tillsammans med Kjersti. Hon gick förbi köksfönstret och såg mig stå där inne, vid bänken. Hon hörde att våra barn också var där, längre in i rummet. På lukten kände hon att middagen var färdig, radion spelade musik, dörrar och fönster stod öppna.

Någonting tog emot, men hon sköt undan det. Hon minns inte vad hon hade på sig. Hon minns inte om hon hade på sig klänning, kortärmad klänning eftersom det snart var sommar,

eller den tunna klänningen med röda och gröna prickar. Eller den mörka jeansklänningen som jag hade köpt. Eller klänningen med de ljusblå och mörkblå ränderna. Eller den tvådelade klänningen, grön och röd, med krage och ett smalt skärp att knyta om midjan. Eller den enfärgade röda klänningen, den som var lite för öppen i halsen, men inte skulle hon väl ha tagit på sig den när hon skulle hålla föredrag? Hon hade dräkt, kanske den ljusa kjolen som gick precis ovanför knäna, och en blus. En av de vita blusarna, eller den bruna blusen, den som var guldskimrande, med broderier på kragen. Den blusen var lite trång, tyget stramade mellan knapparna, hennes ljusa hud syntes så tydligt. Den var nog på gränsen, tänkte hon ofta, men vissa dagar tog hon den i alla fall. Hon kunde ha haft byxor och T-shirt, de ljusa linnebyxorna och lila T-shirt, den med blommonster. Hon köpte dyrare kläder än förut, och hon visste precis i vilka butiker hennes kläder var köpta, vartenda plagg, och om hon hade köpt dem själv eller fått dem av mig, men hon tänkte inte på det just nu. Hon kan ha haft på sig en kortärmad klänning, den ljusa som såg ut som en skjorta upptill, den med styv krage, den som var veckad nertill och ganska vid kring knäna, som en kjol. Fördelen med den klänningen var att den passade så bra till den grå kavajen som hon tyckte om att använda, den som Kjersti kallade en kontors- och karriärkavaj.

Men nu räcker det väl.

Hon kom hem, hon gick in till mig och barnen, vi hade väntat på henne, det gjorde vi ofta. Alla ville helst att hon skulle vara hemma, vi blev glada över att se henne, var och en på sitt sätt. Jag stod vid köksbänken, jag vände mig om mot henne, hon

märkte att jag blev förtjust över att se henne, berörd, omtöcknad av ömhet. Jag gick fram och slog armarna om henne, och hon besvarade omfamningen, lätt, och hon kände inget annat än lätthet, ett matt välbehag. En så omtänksam tillgivenhet som hon möttes av, många fick leva utan det, många skulle ha önskat sig det. Hon hade levt med den ömheten och omsorgen så länge, hon hade vant sig vid den, hade kanske blivit bortskämd av den, skulle somliga ha sagt, eller kanske började hon tröttna på den. Hon var i färd med att röra sig vidare, ut ur vår värld, den som hon och jag hade tillsammans, in i något annat. Men hon visste inte det ännu, att jag inte kunde nå henne. *What a waste*, hon skulle göra sig av med det, alltsammans.

Vi fanns där, i de rummen. Våra röster kunde höras, kropparna satt på stolar, låg på sängar, händer sträcktes ut och rörde vid elektroniska sensorer, bar med sig telefoner och koppar och assietter. Hon somnade på soffan, vaknade igen, jag satt och läste, någon av oss hjälpte den yngsta med läxorna. Hon såg på tv, jag läste eller skrev, hon bläddrade i sina papper, vi satt bredvid varandra i soffan och pratade med klara, uppriktiga röster. Hon berättade om något som hade hänt på jobbet, ett bråk i ledningen. Och så berättade hon om honom som hon hade träffat. Jag frågade, hon svarade, det var lätt och lustigt, jag skrattade åt något hon sa om honom, att han hade skjorta och slips, en bred, stormönstrad slips, och hon berättade det på ett roligt sätt, utan att det nedvärderade honom. Hon förstod det själv när hon sa det, att hon framställde honom på ett charmerande sätt, och liksom märkligt – det var märkligt att hon inte hade vetat om honom tidigare, och att han nu plötsligt

fanns, alldeles i närheten av oss, med bred slips och vit skjorta, och att han ville något med henne.

Lite senare gick hon in i ett annat rum och talade i telefon, det var hennes syster. Hon blev avbruten av vår yngste son, hon ropade på mig, mitt namn, som hon brukade göra. Hon sa *fråga pappa* till honom och fortsatte samtalet med systemen. Något hade hänt, systemen skulle skiljas. Vi blev ledsna för det, och vi kunde ha känt oss hotade av det, men det gjorde vi inte, vi var inte där ännu, trodde vi var trygga i vårt eget liv. Köket var städat, lamporna hade tänts allteftersom det mörknade. Och snart skulle lamporna släckas igen, en efter en.

Vi skulle gå och lägga oss, vi stod tillsammans i badrummet, borstade tänderna, hon lade handen på min axel, liksom kamratligt, log mot mig i spegeln. Vi låg nakna tillsammans i sängen. Hon vände sig mot mig, jag vände mig mot henne. En hand på ett lår, en kind mot en skuldra, handen runt en nacke, fingrarna genom håret. Munnen öppnar sig mot den andres mun, en lägger sig på en annan. En av oss ropade, strax efteråt ropade den andra också. Våra röster i det lilla rummet triumferade över ensamheten, lät det som. Och ändå, när hon senare tänkte på de rösterna, de som ropade upp mot taket i mörkret, verkade de klagande, sökande och ensamma. Som om vi ropade ut vår nöd, var och en för sig.

Nästa dag sticker hon ner fötterna i löparskorna, knyter skosnörena, ropar till mig eller barnen att hon blir borta en timme. Och så stänger hon dörren efter sig. Det kan inte ha varit dagen efter, det måste ha gått några dagar emellan, men de dagarna är borta för henne. Som merparten av vårt liv tillsammans: borta,

hon minns det inte. Det enda hon kommer ihåg från den tiden är det första mötet med honom, det andra mötet med honom, det tredje. Och så minns hon hur allt omkring henne rasade samman.

Det var eftermiddag, låg sol, hon hade bytt om till träningskläder och gick över gruset, full av förväntan, som hon ofta gjorde. Hon hade alltid väntat på att något positivt skulle hända. Och allt hade gått bra för henne. Hon stängde grinden efter sig och sprang, först ganska lugnt, bortefter gatan vi bodde på. När hon kom till slutet av den smet hon lätt som ett barn genom öppningen i ett staket, det ledde henne in i skogen. Där gick det snabbare. I början mötte hon barn och vandrare, och hon fick lov att stanna eller gå åt sidan för dem, men ju längre in i skogen hon kom desto snabbare kunde hon springa.

Stigen var mjuk under fötterna, underlaget fjädrade. Hon hörde sin egen andning, pulsen dunkade i tinningen, det värkte lite i ena axeln. Allt detta skulle ge med sig så fort hon blev varm, det visste hon, och hon längtade efter det, gladde sig åt att springa utan att tänka på att hon sprang. Hon följde stigen som gick längs bostadsområdet. Hon brukade ofta springa längre in i skogen, där man inte kunde se husen. Skogen delade sig i ett nät av stigar därinne, men hon sa till sig själv att hon skulle ha med sig ljuset, eftermiddagsljuset, det föll in så fint i utkanten av bostadsområdet.

Och så, som i en dröm där allt sker enligt en plan, och som hon först senare förstår var en plan sprang hon förbi de små villorna med trädgård mot skogen. Han som hade mejlat henne bodde i

en av dem, hon kände igen huset så fort hon fick syn på det. En liten villa från 1960-talet, inte särskilt väl underhållen men med en prydlig trave torr ved i carporten. En gammal hammock i trädgården och en snöskyffel som inte hade ställts in efter vintern. De hade inte bott där länge, kanske bara ett par år, de hade flyttat in direkt utan att göra något åt huset, han var inte intresserad av sådant, hade hon förstått.

Och där utanför huset stod han, precis som hon hade tänkt att han skulle göra. Hon visste inte att hon hade hoppats på det, men hon kände igen känslan: precis så skulle han stå, som om han väntade på henne. Han hade varit ute och sprungit, och nu stretchade han. Han var koncentrerad, seriös, säker på sig själv, han såg sig inte omkring. Och ändå fick han syn på henne. De såg varandra redan på långt håll, han kände igen henne och höjde handen till hälsning. Som om han hade stått och väntat på henne. Hans hand i luften, den skulle hon minnas, och hans ansikte när hon närmade sig. Hans ögon blev smala och sneda varje gång han log, lade hon märke till.

Han hoppade över stengårdsgården och stod och väntade på henne på stigen. Han gick rakt på. Som vanligt, tänkte hon, trots att hon ännu inte kände honom. Men hon visste redan vad som var typiskt för honom, hon kände igen det så fort hon såg det, och han sa:

– Ska du långt?

Hon svarade kort, men hon var tillmötesgående, hon ville vara rejäl och sportig, och det var lätt för henne, det passade henne, det passade också honom fint, kände hon. De var redan i färd med att få en umgängeston, de två. Hon nämnde namnet

på en plats. In dit och tillbaka var en knapp timmes löpning, visste hon. Men han hade ju just varit ute och tränat, så hon räknade inte med att han ville följa med. Hon frågade ändå, och han sa:

– Våldigt gärna.

Han slog ut med armen, liksom generöst, för att anvisa henne plats framför sig. Och hon lydde, eller vad är det för slags ord, hon var inte någon som lät sig ledas så lätt. Men ändå. Det kändes som om han tog kontrollen, trots att det var hon som hade erbjudit honom att följa med. Hon sprang före honom och hörde att han kom efter. Hon tog tid på sig att hitta rytmen, det var som om hon *sprangs*, det var mitt uttryck, jag sa det en gång till henne sedan jag hade sprungit på ett löpband på ett gym. Jag kom hem och kände mig invaderad av träningsredskapen, sa att det kändes som om jag blivit sprungen, mer än jag sprang själv. Så typiskt mig, tänkte hon den gången, till och med ett löpband kunde jag känna mig invaderad av. Men allt detta fanns inte för henne nu. Hon sprang på stigen, framför en man hon inte kände, och hon kände hans blick på sig.

Hon sprang fortare för att återta kontrollen. Hon kände sig stark. Han var alldeles säkert starkare än hon, det insåg hon, hon hade ju sett att han var vältränad. Hans lår i kortbyxor var finare än hon hade tänkt sig. Ändå hörde hon att han började andas tyngre, och hon ökade farten för att ge honom något att jobba med. Han måste ha märkt det, och han tyckte om det, trodde hon. De utmanade varandra, de sprang länge utan att säga något, utan att hon ens vred på huvudet. Hon var ändå väl medveten om att hon hade honom bakom sig. Ljudet av hans

skor mot marken, hon hörde hans andhämtning, kunde uppfatta överkroppens omfång, lungornas storlek. Han lät välbyggd, lite tung. Han var längre än jag, det hade hon genast lagt märke till. Hon sprang lätt, hon tog långa steg när det passade henne, hon hoppade från sida till sida där det var stenigt, men hon började bli trött, och det förargade henne, hon ville inte släppa förbi honom.

Hon var ganska säker på att han tittade på hennes rumpa, hon kunde känna hans blick som en varm hand, lite värderande, först på ena stjärthalvan, och sedan på den andra. Hon tyckte att hon kände hur hans blick sökte sig neråt. Hon hade kommit fram till en glänta där stigen blev bredare, och hon drog ner farten för att få upp honom bredvid sig.

Och då sprang han bara förbi.

Det var också typiskt, redan. Det var ju så de skulle ha det, de två. Verklig konkurrens, ärlig tävlan, ingen sentimental hänsyn. De lekte med varandra, men det fanns en seriös utmaning i allt de gjorde. Han sprang fort, han hade inte tänkt göra det lätt för henne. Hon lade sig bakom honom, avståndet växte mer än hon tyckte om. Hon tog i mer än hon trodde att hon skulle klara. Men så måste han ändå ha dragit ner på farten, för plötsligt var hon tätt bakom honom igen. De sprang i uppforsbacke, hans rumpa rörde sig fint, den såg hård ut, lite plattare än hennes, som den skulle vara, hans lår var alldeles hårlösa och hon såg musklerna spela under huden. Den långa ryggen, den smala nacken, och senorna på den bruna halsen. Han hade vigselring på höger ringfinger, någon var gift med honom och brukade ligga under honom, lägga händerna på hans rygg,

känna på honom. Hon tyckte redan illa om att någon annan kunde göra det.

Men hon visste det kanske inte själv. För ännu hade ingenting kommit i dagen, ännu levde hon bara i förväntan. Attraktionen verkade i tysthet, den matade sig själv med vad som helst. Han sprang med händerna öppna, hon kände en vag ömhet för hans händer, sättet han höll ut dem på.

Plötsligt stannade han, vände sig om mot henne och sa att han ville visa henne något. Han vek av från stigen, sköt smala grenar åt sidan och höll undan dem precis så länge att hon kunde komma förbi dem. Hon följde efter honom, uppför en liten kulle. För honom var den skogen lika välbekant som hans egen byxficka, sa han senare, och hon tog till sig det, använde samma uttryck när hon berättade det för mig, Ett sådant uttryck, den oproportionerliga jämförelsen mellan landskapet och en byxficka, ett så ologiskt och slitet uttryck, det var det finaste hon kunde ge mig, just då. Hon följde efter honom uppåt tills det inte fanns fler träd, bara buskar och kullar, och så ända upp dit där de måste klättra i stenrösen för att ta sig fram. Han tog tillfället i akt att ta hennes hand och dra henne upp den sista biten, hon tog emot hans hand, kände den sluta sig kring hennes egen och tänkte, det måste hon ha gjort, att detta var första gången.

Han höll henne i handen och drog henne till sig. Och så gick de och satte sig där, på toppen, på en alldeles flat sten. De kisade ut över skogen i det låga solskenet. De såg inte staden, de såg inte fjorden heller, inte ens någon liten insjö. Ingenting annat än skog. Mörka granar, ljusare tallar, enstaka bälten av lövskog

här och var. Blandskogens fläckiga schatteringar. Höjder, åsar, kullar och sänkor – oändliga mängder av träd i olika varianter av grönt.

Det var detta han ville visa henne.

Och för henne var det en otrolig anblick, en utsikt hon inte hade kunnat föreställa sig. De satt tätt intill varandra, hon andades fortfarande tungt efter löpturen. Han också, lyckligtvis. Hon kände hans hud intill sin egen, på smalbenet. Han drog undan sitt ben. Hon följde efter, lät knäet svänga ut så att smalbenet vidrörde hans igen. Den här gången drog han sig inte undan. De satt länge så, medan han pratade om var han brukade springa. Han pekade och förklarade, berättade om hur han hade gått bort sig, utflykter han hade gjort. Som om han ägde allt han pekade på, som om han hade lagt beslag på det, gjort det till sitt.

Kunde hon höra på hans röst att han påverkades av att sitta så tätt intill henne? Hon drog åt sig benet för att det inte skulle verka alltför tydligt, för att han inte skulle missförstå. Hon var ju lyckligt gift, hon njöt bara av glädjen att lära känna en man som visade ett särskilt intresse för henne. Hon såg på hans armar, underarmarna, de var bruna och grova som läder. Kanske fick hon lust att lägga handen på hans arm, kanske visste hon redan hur den skulle kännas. Hon var mjuk och rörlig, och hon kände sig starkare än på länge. Hon kände en lätt skälvning i kroppen och undrade om den kom från honom. Stora händer. Han bet på naglarna, inte mycket, men tillräckligt för att nageln låg nersänkt i den yttersta huden på fingertoppen. Hon hade inte tänkt sig att hon skulle kunna tycka om det också, men nu gjorde hon det. Hon satt och tänkte på att hon skulle

komma hem och berätta om honom för mig. Hon gladde sig redan åt att se mitt ansikte, hon visste att jag skulle bli överraskad.